

- Két külön témának tűnik: Pál hálát ad a gyülekezetért, leírja, hogy mit kér értük imádságban, majd Jézus Krisztus magasztalásával folytatja: azért, aki Ő, azért, amilyen az Ő hatalma... Mégis összetartozik. Mert Krisztus összetartozik az egyházzal/gyülekezettel: fej és test.
- Azért ad hálát, amit Krisztus a gyülekezetben kimunkált: a Krisztusban való hitükért, és a „minden szentekhez való” szeretetükért. Azért, hogy az a hit, ami elkezdődött bennük, amikor Pál ott hirdette az ígét, növekszik, és az életüket is áthatja: olyan hit, ami a cselekedetekben is meglátszik. Olyan hit, ami egyedül képes elvezetni egymás válogatás nélküli szeretetére. Krisztuson át tudnak egymásra tekinteni: nem azt nézik, hogy milyen a másik hívő (természete, külseje; szabad vagy rabszolga, gazdag vagy szegény...), hanem azt, hogy ő is Isten gyermeke és én is. Őbenne is munkálkodik Krisztus, és énbenem is. Dicsérjük Őt azért, amit a másikban végez – és nem csüggedünk el, ha esetleg nem látjuk, amit mibennünk végez. Hiszünk benne: elkezdte bennünk a jó munkát és az Ő napjára el is végzi.
- Azért könyörög, hogy Isten folytassa bennük a munkát: ismertesse meg velük Önmagát még jobban. Elfogadták Krisztust, hisznek benne – megigazultak és békességük van Istennel (Róm 5,1). Szeretik egymást – Krisztus ott van velük, növekednek. Ismerjék meg jobban Őt, akitől ezt kapták. Tanuljanak tőle. „A ti gondolataitok nem az én gondolataim” – mondja Isten, ezért az Ő Lelkére van szükségünk, arra, hogy „Krisztus értelme” (1Kor 2,16) legyen bennünk, hogy értsük az Ő gondolatait: az akaratát, a vezetését. Engedelmisségre van szükségünk, hogy ezeket el is fogadjuk – sőt dicsérni tudjuk Őt, mert amit Ő mond, az tud engem a jó úton tartani, attól fogok növekedni, gyümölcsöt teremni – akkor fogják mások is dicsőíteni Őt. – Bölcsesség és kijelentés Lelke: hogy ami a világban történik, azt is az Ő kijelentése, Igéje alapján tudjuk értékelni. Nem látszat, félinformációk alapján, nem az érzéseim szerint – sőt az érzéseimet (és a gondolataimat, akaratomat) is odatehetem az Ő kezébe, hogy Ő formálja.
- „Világosítsa meg szívetek szemeit” (görög) – hogy lássuk, milyen ajándékokat kaptunk Istentől. „Milyen reménységre hívott el” – arra, hogy mint a gyermekei, örökké vele lehetünk; hogy oda úgy vezet el, hogy közben másoknak is mutathatom az utat. Közben ezért a reménységért üldöznek, vádolnak (ApCsel 23,6), de megmarad, mert az alapja az, amit Isten megígért és el is végzett Krisztus által. – Isten gyermeke vagyok, ezért „Isten örököse Krisztus által” (Gal 4,7). Krisztus haláláért kapjuk meg az örökséget, ami „a mennyben van fenntartva számunkra” (1Pt 1,4). Nem a földön van, ezért csak a „szívünk szemeivel” láthatjuk.
- „És milyen nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön”. Az is az Ő hatalmát mutatja, hogy az Övéi lehetünk: megszabadított a Sától. Ezzel a hatalmával „őriz hit által az üdvösségre” (1Pt 1,5). Ezt a hatalmát mutatta meg, amikor feltámasztotta és a mennyben jobbjára ültette Krisztust.
- Krisztus a mennyben mindenek felett áll (minden földi és nem földi hatalom, „nagyhatalom” felett is), és „mindenekfelett” (elsősorban) Ő az egyház feje. „Minden a lábai elé van vetve” (Zsolt 8,7), de a hívők közössége az Ő saját teste, és így van „alatta”. Így van hatalma rajtunk. Ez a forrása a „minden szent iránt való szeretetnek” és az „egy akaratnak” (Fil 2,2). Az a jó, ha hitetlenek is ezt az egységet és ezt a szeretetet látják, mert ez meggyőzheti őket arról, hogy „van bennünk valami isteni”.

Ef 2,6–7

„... és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban.”